

Ik heb dit opgeschreven en wil het graag voorlezen, omdat ik op deze manier rustiger kan blijven, maar jullie toch kan laten weten hoe ik me voel de laatste tijd.

Dit brengt me meteen bij het eerste punt. Op de avond dat John en Rinus bij ons thuis waren was ik niet altijd even tactvol en aardig. Sorry daarvoor. Maar beseffen jullie dat ik er emotioneel helemaal doorheen zat en dat je daardoor niet mijn beste kant te zien kreeg?

De opmerking, 2 weken daarna dat ik 'het gesprek had afgebroken' en jullie het alsnog willen afronden vond ik daarom niet fijn. Ik ben na 2,5 uur huilend weggelopen uit het gesprek, omdat ik het emotioneel niet meer aankon. Dat is iets anders dan een gesprek afbreken.

De hele avond, maar ook daarvoor al in een gesprek van John met Arwin, na de leidersavond, werd er gezegd of in ieder geval het idee gegeven dat ik kritisch en negatief ben.

Dit is voor mij iets waar ik het heel moeilijk mee heb. Dat jullie mij blijkbaar na zoveel jaren niet goed kennen en dat alles wat ik zeg of schrijf, alleen als negatief of kritiek wordt opgevat. Ik voel me afgewezen door bijna het hele oudstenteam. Want de meesten van jullie hebben ons wekenlang genegeerd. Ook onze kinderen voelen dit. Het ergste vind ik het gevoel dat de meesten van jullie ons liever kwijt dan rijk zijn. Dat er misschien wel gedacht wordt 'voor jou 10 anderen'.

Ook vind ik het onterecht dat jullie mij de onrust in de gemeente verwijten. Nog steeds denk ik dat die onrust onder andere wordt veroorzaakt doordat we een andere koers gaan en dit niet bespreekbaar lijkt te zijn. Dat mensen daar met elkaar over praten is niet gek.

Alle mailtjes die ik heb geschreven en de gesprekken die ik met sommige oudsten heb gehad over 'Bethel' waren een uiting van bezorgdheid. Ik geloof dat deze leer niet oké is en begreep echt niet dat jullie dit niet zagen.

Ook mijn opmerkingen over andere gemeenteleden, die minder of niet meer in de gemeente komen waren een uiting van bezorgdheid. Niet iedereen durft zijn of haar zorgen te uiten bij jullie en ik dacht dat ik dat moest doen.

Misschien heb ik een té groot verantwoordelijkheidsgevoel en had één mailtje ook goed geweest. Maar ik denk dat wanneer je als gemeentelid zorgen hebt over de leer of koers, je dit wel moet uiten. Ook denk ik dat we als gemeente verantwoordelijk zijn voor elkaar. Als ik zie dat anderen het moeilijk hebben en zich niet meer thuis voelen vind ik dat ik daar iets mee moet doen.

Inmiddels besef ik dat ik genoeg van mij heb laten horen en dat ik jullie niet kan en niet hoeft te overtuigen. Jullie zijn als oudsten verantwoordelijk voor de gemeente en de leer die er wordt verkondigd. Daarom wil ik bij deze die verantwoordelijkheid ook bij jullie laten.

De reden dat Arwin en ik hier nu toch zitten om het gesprek af te ronden is voor mijzelf vooral relationeel. Ik wil geen ruzie met jullie, omdat ik denk dat God van ons vraagt dat we elkaar liefhebben. Ook hebben we onze kinderen beloofd dit met jullie uit te praten.

De reden dat we nog niet weg gaan uit de gemeente is ook voornamelijk relationeel.

Het laatste jaar ben ik door de kring in Dordrecht veranderd en het lukt me steeds beter om mezelf op een gezonde manier te hechten aan mensen. Ook in onze gemeente heb ik me gehecht aan mensen en ik zou het heel moeilijk vinden om dit nu kwijt te raken.

Jullie vraag is of wij kunnen leven met de verschillen. Dat die verschillen er zijn en we er op dit moment niet uitkomen is duidelijk. Volgens ons zijn niet al onze vragen uit de mail beantwoord, maar laten we het hierbij houden. Ik heb nu de energie niet meer om het er langer over te hebben. We kunnen niet in de toekomst kijken. Als het een feit is dat jullie de koers bepalen, is het voor ons afwachten hoe het verder zal gaan.

Maar als we dan ooit weg gaan, hoop ik dat het zonder ruzie kan. En we blijven, ook nu, voor jullie en de gemeente bidden.

